

Arrest

nr. 112 871 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine en u bent afkomstig van Grozny. Op 15 mei 2010 hebt u Tsjetsjenië verlaten richting Polen, waar u op 20 of 21 mei 2010 bent aangekomen en waar u asiel hebt aangevraagd. U probeerde twee keer naar België door te reizen, maar u werd onderweg telkens aangehouden. Uiteindelijk slaagde u er toch in om naar België te vertrekken en op 23 juni 2010 bent u hier aangekomen. De volgende dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. In dit verband werd door het Commissariaat-generaal op 22 december 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De beslissing werd vervolgens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 20 april 2012. U diende hiertegen geen cassatieberoep in

bij de Raad van State. Zonder naar uw land te zijn teruggekeerd, diende u op 17 januari 2013 een tweede asielaanvraag in. In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaart u bij uw eerste asielaanvraag leugenachtige verklaringen te hebben afgelegd, omdat u ervan overtuigd was dat niemand u zou geloven, als u wel de waarheid had verteld. Nu zegt u dus wel degelijk de waarheid te vertellen en verklaart u dat u het volgende hebt meegemaakt.

U verklaart dat u in de zomer van 2006, toen u 15 jaar was, in een winkel werkte. U maakte daar af en toe de winkel schoon. B. (...), een Kadyrovets, kwam regelmatig naar de winkel en had zijn oog op u laten vallen. Omdat uw broers heel streng religieus zijn en zij het u verboden om contact te hebben met jongens, ontweek u B. (...) zoveel mogelijk. U was namelijk zeer bang van uw broers, aangezien uw broer U. (...) uw zus M. (...) had vermoord toen u nog heel klein was, omdat zij na haar echtscheiding was hertrouwd. Volgens uw broers had zij hierdoor de traditie geschonden, waardoor zij zich genoodzaakt zagen om haar te vermoorden. U vreesde uw broers, dus bleef u zoveel mogelijk weg van B. (...). Hij bleef echter steeds contact met u zoeken. Na de zomer ging u bij uw zus in Grozny logeren om haar wat te helpen met het huishouden. Toen u in maart of april van 2007 terugkeerde naar het dorp, kwam u B. (...) weer tegen. Hij stopte zijn auto bij u en vroeg waar u was geweest de afgelopen maanden. Ook vroeg hij of u wat vaker met hem wilde omgaan. Jullie spraken af dat jullie elkaar een paar dagen later opnieuw zouden ontmoeten en sinds dat moment zagen jullie elkaar zo goed als elke dag en vanaf mei 2007 kregen jullie een relatie.

Om met B. (...) te kunnen afspreken, moest u smoezen verzinnen voor uw moeder. U zei bijvoorbeeld dat u de koeien ging binnenhalen of dat u naar de winkel ging. Omdat u zoiets voordien nooit vrijwillig zou doen en omdat u 's avonds vaak niet thuis was, begon uw moeder na een maand iets te vermoeden. Toen ze vroeg of u een vriendje had, gaf u toe dat u iemand had ontmoet. Uw moeder keurde dit niet goed en vertelde dit door aan uw zussen. Zij waren zeer boos op u en zegden dat u het contact met B. (...) moest verbreken. Ze stuurden u ook een maand lang naar de bergen, zodat u geen contact meer kon hebben met B. (...). Begin augustus 2007 keerde u dan terug naar huis. Uw vriendinnen vroegen u waar u was geweest en zegden dat B. (...) vaak was langsgesproken. Wanneer u B. (...) enkele dagen later opnieuw zag, vertelde u wat er was gebeurd en zei u dat uw zussen niet wilden dat jullie nog langer contact hadden. B. (...) was hier niet mee akkoord en jullie spraken toch nog stiekem af. Jullie zagen elkaar nog een drietal keren heel kort. U was immers bang om langer af te spreken.

Uw buurman bleek echter beelden te hebben gemaakt van u samen met B. (...) en toonde deze in oktober 2007 aan uw broer U. (...). Hij werd ontzettend kwaad en heeft u hard geslagen. U hebt hierna geprobeerd om zelfmoord te plegen door heel veel medicijnen te nemen, u werd echter op tijd naar het ziekenhuis gebracht. U had ook al regelmatig last van hevige hoestbuien, maar omdat dit steeds erger werd en u ook bloed begon op te hoesten, moest u zeven maanden in het ziekenhuis van Nadterechniy blijven. Bijna de hele familie liet u in de steek, enkel uw moeder hielp u.

Er werd tuberculose bij u vastgesteld en u werd na zeven maanden overgebracht naar een ziekenhuis in Grozny waar u nog anderhalf jaar hebt verbleven. Toen u in Grozny verbleef, kreeg U. (...) het aan de stok met B. (...). U. (...) sloeg B. (...) in elkaar waarna U. (...) werd opgepakt. Hierna werd ook U. (...) in het ziekenhuis in Grozny opgenomen, waar ook u verbleef. Jullie hadden echter geen contact met elkaar. U. (...) lag al twee maanden in het ziekenhuis toen hij in een coma is gegaan. Op 8 oktober 2009 is hij overleden. Uw familieleden gaven u de schuld van de dood van U. (...).

Begin 2010 werd u uit het ziekenhuis in Grozny ontslagen, omdat u daar niet meer kon worden behandeld. U werd naar Moskou doorverwezen. Niemand van uw familie stond echter te springen om u te helpen. Uiteindelijk heeft uw tante A. (...), de zus van uw moeder, u naar Moskou gebracht. Ook daar kon men niet garanderen dat een operatie u zou genezen. In april 2010 werd u door de dokters in Moskou dus terug naar Tsjetsjenië gestuurd.

In Tsjetsjenië kon u echter bij niemand meer terecht. Uw familieleden zouden u immers vermoorden omwille van de schande die u uw familie had gebracht door uw relatie met B. (...). Uw familie had ondertussen rondverteld dat u weg was wegens ziekte, als ze u dan zouden vermoorden, zouden ze zeggen dat u aan TBC was gestorven. Uiteindelijk kon u toch een tijdje bij uw groot tante in Naur verbleven terwijl er voor u in Grozny een reispaspoort werd aangemaakt. Uw moeder bracht u ten slotte naar Moskou waar u een Wit-Russische vrouw ontmoette die u geholpen heeft om naar Polen te reizen. Na verschillende vergeefse pogingen om naar België te komen en terwijl uw gezondheidstoestand steeds meer achteruit ging omdat u in Polen geen medische zorgen kreeg, slaagde u er toch in om naar België te komen, waar u bij uw halfzus B. G. (...) (O.V.6.266.598) kon logeren. De volgende dag, op 24 juni 2010 hebt u in België asiel aangevraagd.

Omdat u zich ontzettend schaamde voor wat er allemaal was gebeurd, verzoon u een verhaal en vertelde u aan de Tsjetsjenen die u in België ontmoette dat u naar hier was gekomen om de redenen die u bij uw eerste asielaanvraag aanhaalde. Om geen argwaan te wekken droeg u een hidjab.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een kopie van uw Russisch paspoort voor en een kopie van een medisch verslag.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door de Belgische asielinstanties werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze werd ondermijnd en de door u aangehaalde feiten bijgevolg als niet bewezen werden beschouwd. U diende hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de beslissing van het Commissariaat-generaal op 20 april 2012 bevestigde. U hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u echter dat u bij uw eerste asielaanvraag had gelogen en dat u nu de werkelijke reden voor uw vertrek uit uw land van herkomst zou geven. Opnieuw dient echter te worden vastgesteld dat u uw relaas en uw vrees voor vervolging niet aannemelijk kon maken. En dit omwille van de volgende redenen:

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de vaststelling dat u bij uw eerste asielaanvraag een bedrieglijk relaas vertelde zwaarwichtig is. De reden die u aangaf voor uw leugenachtige verklaring is niet afdoende om de zwaarwichtigheid hiervan in de positieve zin om te keren. Wanneer u werd gevraagd waarom u bij uw eerste asielaanvraag niet meteen de waarheid had verteld, gaf u immers verschillende redenen aan. Eerst verklaarde u dat u uw problemen tegen niemand wilde vertellen omdat het over uw privéleven gaat (CGVS p.3). Daarna zei u dan dat u dacht dat niemand u zou geloven, omdat het over familiale problemen gaat (CGVS p.3), waarna u besloot dat u zich teveel schaamde om uw echte problemen te vertellen (CGVS p.9). Deze uitleg kan niet worden aanvaard. Dat u uw werkelijke problemen niet wilde vertellen omdat het uw privéleven betreft of dat u dacht dat niemand u toch zou geloven, kan niet als een geldige reden voor het achterhouden van de werkelijke toedracht van uw problemen worden beschouwd. Van een asielzoeker die zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van ernstige problemen kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat zij de autoriteiten van het land waar zij bescherming vraagt onmiddellijk in vertrouwen neemt. Dit hebt u niet gedaan. Ook haalde u aan dat u had gehoord van een medewerker van het Commissariaat-generaal dat enkel mensen met politieke problemen worden geholpen (CGVS p.3,4). Hierover kan echter worden genoteerd dat u er alle belang bij had en dat u eveneens over de gelegenheid beschikte om zich behoorlijk te informeren over de specifieke karakteristieken van de asielappreciatie in de Belgische asielprocedure. Ook moet worden benadrukt dat een verdere bevestiging van het gebrek aan aannemelijkheid van de door u aangegeven redenen voor uw bedrieglijke eerste asielaanvraag kan worden gevonden in het feit dat u evenmin uw nieuwe asielmotieven aannemelijk weet te maken. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Zo legde u met betrekking tot bepaalde belangrijke aspecten van uw asielrelaas onaannemelijk vage en incoherente verklaringen af. U kon immers niet concreet aangeven wanneer uw broer U. (...) over uw relatie met B. (...) is te weten gekomen. U had het eerst over augustus of september (CGVS p.17), waarna u uw verklaringen aanpaste en zei dat uw broer pas in oktober de beelden van u en B. (...) te zien had gekregen (CGVS p.18). Dit is opmerkelijk, zeker aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u de dag nadat U. (...) u zwaar had toegetakeld een zelfmoordpoging hebt ondernomen en als gevolg daarvan werd gehospitaliseerd (CGVS p.19). Dat u dus niet concreet kunt aangeven of dit in augustus, september of oktober was, is omwille van deze reden zwaarwichtig te noemen.

Verder verklaarde u dat uw broers over uw relatie met B. (...) hebben vernomen doordat zij beelden van u samen met B. (...) hebben gezien. Opnieuw kan uw vaagheid hieromtrent niet worden geaccepteerd. Ten eerste kon u niet duidelijk aangeven of het nu een foto dan wel een video-opname was die van u en B. (...) werd gemaakt (CGVS p.9), terwijl u het bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel expliciet over een foto had (DVZ Verklaring, vraag 15) en ten tweede bleek u ook helemaal niet te weten wie deze beelden had gemaakt en aan uw broers had getoond. Aanvankelijk zei u dat het uw buurman (DVZ Verklaring, vraag 15; CGVS p.9) was die u had gefilmd of gefotografeerd (CGVS p.9), maar wanneer hier bijkomende vragen over werden gesteld bleek u helemaal niet te weten welke buur het was en twijfelde u er zelfs aan of het wel uw buur was die de beelden heeft gemaakt (CGVS p.18). Dit is opmerkelijk en onaannemelijk. Het betreft hier immers geen details, maar het gaat over essentiële informatie die aan de kern van uw asielrelaas raakt. Hierdoor wordt het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas verder bevestigd.

Voorts bleek u in geen geval op de hoogte van wat uw broer U. (...) is overkomen na diens aanvaring met B. (...). U verklaarde dat U. (...) B. (...) had geslagen, maar u wist helemaal niet wanneer dit is gebeurd. U zei dat u dacht dat dat ergens na 2008, dus in 2009 moet zijn geweest (CGVS p.20). Ook wist u dat U. (...) was gearresteerd als gevolg van zijn gevecht met B. (...), maar wanneer hij was opgepakt, hoelang en waar hij heeft vastgezeten, dat blijkt u allemaal niet te weten (CGVS p.21). Dit maakt nochtans de kern van uw asielmotieven uit. Dat u hier dermate onwetend over bent, is niet aannemelijk, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder wordt ondermijnd.

Ook met betrekking tot B. (...) zelf bleek u slechts matig op de hoogte. U weet namelijk zijn familienaam niet (CGVS p.11) en slaagt u er niet in om uit te leggen wat u precies zo aantrekkelijk of interessant aan hem vond dat u het waard vond om voor hem zoveel risico's te nemen (CGVS p.20,21). Wanneer u hierover meer vragen werden gesteld, weigerde u om verder op de vragen te antwoorden (CGVS p.21). Ook kon u geen duidelijkheid bieden over waar B. (...) studeerde. U vermeldde achtereenvolgens Khasavyurt, Mozdok, Pjatigorsk en Grozny (CGVS p.20). Dit is opmerkelijk. Het betreft hier immers de persoon waar u gedurende enkele maanden regelmatig contact had en waar u verklaart verliefd op te zijn geweest. Door uw omgang met deze persoon liep u een groot risico om problemen te krijgen met uw strenge broers. Er kan dus redelijkerwijze van u worden verwacht om hierover meer doorleefde verklaringen af te leggen. Dit bleek niet het geval te zijn, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent verder wordt aangetast.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. De kopie van uw Russisch binnenlands paspoort bevat louter persoonsgegevens die door mij niet worden betwist en het medisch verslag betreft enkel informatie over uw gezondheidstoestand die evenmin door mij in twijfel getrokken. Dit document biedt echter geen bijkomende informatie over de familiale problemen die u verklaart te hebben gehad in uw land van herkomst.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg oordeelt het Commissariaat-generaal dat er in uw hoofde ten aanzien van uw land van herkomst geen vrees voor vervolging bestaat zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij niet akkoord kan gaan met de motivering van de beslissing die door verwerende partij werd genomen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Met betrekking tot de vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar eerste asielaanvraag een bedrieglijk relaas vertelde, legt verzoekende partij uit dat zij is opgegroeid in een streng religieuze familie en dat het voor haar bijzonder moeilijk was om het juiste feitenrelaas te vertellen aan de medewerkers van de Belgische asielinstanties. Uiteindelijk heeft zij wel de juiste feiten verteld, nadat zij meer informatie over de Belgische asielinstanties heeft kunnen verkrijgen, verduidelijkt verzoekende partij. Verder geeft verzoekende partij nogmaals toe dat zij inderdaad heeft gelogen tijdens haar eerste asielaanvraag en zij onderstreept dat zij dit deed uit schaamte en uit onwetendheid over de asielprocedure in België. Ze had immers schrik dat andere Tsjetsjenen deze informatie zouden kunnen verkrijgen via het Commissariaat-generaal.

Tot slot hamert verzoekende partij er nogmaals op dat het niet gaat over “*zwaarwichtige bedrieglijkheid*”, maar “*over grote traditie*” in haar leven.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij reeds tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat zij bij haar eerste asielaanvraag een bedrieglijk relaas heeft opgedist omdat zij zich schaamde, omdat zij dacht dat niemand haar zou geloven en omdat zij van iemand had gehoord dat enkel mensen met politieke problemen worden geholpen. Deze uitleg werd niet door verwerende partij aanvaard. In het verzoekschrift hamert verzoekende partij er nogmaals op dat zij aanvankelijk niet de waarheid heeft verteld omdat zij zich schaamde – waarbij zij weliswaar opmerkt dat deze schaamte

te wijten is aan haar streng religieuze opvoeding – en uit onwetendheid over de asielprocedure in België. Het opnieuw aanhalen van hetzelfde excuus volstaat echter niet om afbreuk te doen aan de door verwerende partij gedane vaststellingen.

Waar verzoekende partij nog opmerkt dat zij schrik had dat andere Tsjetsjenen deze informatie zouden kunnen verkrijgen via het Commissariaat-generaal, verwijst de Raad naar de door verwerende partij gedane opmerking dat van een asielzoeker die zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van ernstige problemen, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij de autoriteiten van het land waar zij bescherming vraagt onmiddellijk in vertrouwen neemt.

2.2.4.1. Aangaande de bevinding dat verzoekende partij met betrekking tot essentiële elementen in haar asielrelaas vage en incoherente verklaringen heeft afgelegd, licht verzoekende partij toe dat zij de laatste tijd ernstig ziek was en dat dit een invloed had op haar *“geheugenvermogen”*. Zij lijdt immers al lange tijd aan TBC en zij werd tevens omwille van medische redenen tijdelijk gemachtigd om in België te verblijven. Verder in het verzoekschrift onderstreept verzoekende partij nogmaals dat mogelijke vergissingen te wijten kunnen zijn aan de stress die zij had/heeft en aan de huidige medische problemen waarmee zij kampt.

Waar verwerende partij opmerkt dat verzoekende partij niet concreet kon aangeven wanneer haar broer U. haar relatie met B. te weten is gekomen, argumenteert verzoekende partij dat zij zich dit omwille van voormelde redenen niet meer juist kan herinneren. Verder wenst verzoekende partij, met betrekking tot het verwijt dat zij niet duidelijk kon aangeven of het nu een foto dan wel een video-opname was die van haar en B. werd gemaakt, zich te scharen bij de verklaringen die zij dienaangaande heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij stelt in dit verband dat haar broers de foto's hebben gekregen, maar dat zij niet weet wie deze beelden had gemaakt en aan haar broers had getoond.

Nopens de vaststelling dat verzoekende partij niet wist te zeggen wanneer U. B. had geslagen, stelt verzoekende partij dat zij dit zelf niet heeft gezien en dat zij enkel beperkte informatie heeft gekregen van haar familieleden. De informatie was beperkt omdat haar familieleden haar gedrag niet aanvaardden, licht verzoekende partij nog toe. Verder geeft verzoekende partij nog aan dat het overlijden van haar broer volgens haar te wijten is aan zijn *“arrestatie en mishandeling”*, maar dat zij de precieze oorzaak van zijn overlijden niet kent.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een medisch getuigschrift heeft neergelegd waaruit blijkt dat zij lijdt aan longtuberculose en dat zij kampt met een ernstige depressie (administratief dossier, stuk 14, deel 2), doch niet dat haar cognitief geheugen is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoekende partij brengt desbetreffend geen enkel bewijs bij. Betreffende de door verzoekende partij aangehaalde stress, waardoor er mogelijks vergissingen zijn begaan, wijst de Raad erop dat, hoewel erkend wordt dat elk gehoor een zekere mate van stress met zich brengt, op elke asielzoeker de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Het argument dat verzoekende partij stress heeft (tijdens het gehoor) doet geen afbreuk aan deze plicht. Uit het voorgaande kan derhalve worden vastgesteld dat de door verzoekende partij aangehaalde geheugenstoornissen en stress niet als verschoningsgrond kunnen worden aanvaard voor de verschillende vaagheden, incoherenties en onwetendheden.

Waar verzoekende partij, met betrekking tot het verwijt dat zij niet duidelijk kon aangeven of het nu een foto dan wel een video-opname was die van haar en B. werd gemaakt, aangeeft dat de verklaringen die zij dienaangaande heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken de juiste zijn, duidt de Raad verzoekende partij erop dat het herhalen en het bevestigen van één versie van de verklaringen, meer in het bijzonder deze voorgehouden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen soelaas brengt. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden. Betreft de opmerking van verzoekende partij dat zij niet weet wie de foto's had gemaakt en aan haar broers had getoond, stelt de Raad dat het louter bevestigen van haar – uiteindelijk toegegeven – onwetendheid met betrekking tot dit nochtans essentieel element in haar asielrelaas, niets verandert aan het motief in kwestie.

Aangaande de uitleg van verzoekende partij dat zij niet wist wanneer U. B. had geslagen omdat zij dit zelf niet heeft gezien en omdat zij van haar familieleden, die haar gedrag niet goedkeurden, slechts beperkte informatie had gekregen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij slechts zeer vaag heeft kunnen aangeven wanneer haar broer in elkaar zou zijn geslagen door B.: *“het was na het jaar 2008,*

dus in 2009 denk ik." (administratief dossier, stuk 4, p. 20). Aangezien verzoekende partij eveneens heeft verklaard dat U. hierna onwel is geworden, dat hij in het ziekenhuis is beland, dat hij op 8 oktober 2009 is overleden en dat haar familieleden haar de schuld gaven van zijn dood en dat zij niets meer van haar moest hebben, kan van verzoekende partij redelijkerwijs worden verwacht dat zij omtrent deze cruciale gebeurtenis toch wel meer concrete verklaringen kan afleggen. Hierbij merkt de Raad op dat verzoekende partij net zo min kon aangeven wanneer B. na de vechtpartij was opgepakt en hoelang en waar hij heeft vastgezet. Verwerende partij kon dan ook met recht stellen dat het feit dat verzoekende partij hier dermate onwetend over is, niet aannemelijk is.

Daar waar verzoekende partij tenslotte nog aanstipt dat het overlijden van haar broer volgens haar te wijten is aan zijn "*arrestatie en mishandeling*", maar dat zij de precieze oorzaak van zijn overlijden niet kent, merkt de Raad op dat haar nergens in de bestreden beslissing wordt verweten de precieze oorzaak van diens overlijden niet te kennen. Deze uitleg is dan ook niet relevant.

2.2.5.1. Wat betreft de vage verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd met betrekking tot haar vriend B., stelt verzoekende partij dat zij inderdaad de familienaam van B. niet kent, omdat dit niet belangrijk was voor haar. De vraag wat zij zo aantrekkelijk in hem vond, was voor haar te persoonlijk om te beantwoorden. Wanneer de medewerker van het Commissariaat-generaal hier meer vragen over stelde, weigerde zij uiteraard om hier verder op te antwoorden. Tot slot haalt verzoekende partij aan dat zij evenmin interesse had om te weten waar B. studeerde. Het was voor haar "*helemaal onbelangrijk en ze kon het niet meer herinneren*". In dit verband wijst verzoekende partij nogmaals op haar vergetelheid, te wijten aan haar ziekte.

2.2.5.2. Hoewel de Raad begrip kan opbrengen voor het feit dat verzoekende partij niet kon of niet wou zeggen wat zij precies zo aantrekkelijk of interessant vond aan B., acht de Raad het totaal niet aannemelijk dat verzoekende partij niet weet wat de familienaam is van haar voormalige geliefde en dat zij niet kon zeggen in welke stad hij studeerde. Het excuus dat deze zaken voor haar totaal onbelangrijk zouden zijn, valt niet te rijmen met haar verklaringen dat zij gedurende maanden zeer regelmatig contact met hem heeft gehad, dat zij verliefd op hem was en dat zij door de omgang met deze persoon een groot risico liep om problemen te krijgen met haar uiterst strenge broers – haar broer U. had bovendien al één van haar zussen vermoord uit eerwraak (administratief dossier, stuk 4, p. 6-7). Zoals verwerende partij in haar beslissing motiveert, kan van verzoekende partij redelijkerwijs worden verwacht dat zij over deze persoon, de spilfiguur in haar asielrelaas, meer doorleefde verklaringen kan afleggen. De ter vergoelijking aangehaalde desinteresse kan derhalve uiteraard niet als verschoningsgrond worden aanvaard voor aangaande onwetendheid. Daar waar verzoekende partij in verband met haar wisselende verklaringen over de plaats waar B. studeerde nogmaals wijst op haar vergetelheid, die te wijten zou zijn aan haar ziekte, stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij niet blijkt dat zij zich dit niet meer precies kan herinneren, maar dat zij dergelijke zaken simpelweg niet weet (administratief dossier, stuk 4, p. 20). Volledigheidshalve verwijst de Raad dienaangaande nog naar de uiteenzetting onder punt 2.2.4.2..

2.2.6.1. Verzoekende partij betoogt dat zij in geval van terugkeer vreest dat zij zou worden mishandeld of vermoord door familieleden en zij meent dat zij deze vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt. Tot slot verwijst verzoekende partij nog naar een tweetal passages uit de UNHCR-Proceduregids, waarbij zij wenst te onderstrepen dat de op haar rustende bewijslast niet te strikt dient te worden geïnterpreteerd en dat in sommige gevallen, wanneer de verklaringen niet worden ondersteund door documenten of ander bewijsmateriaal, het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft. Verder duidt de Raad erop dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Dit is, zo blijkt uit het voorgaande, *in casu* geenszins het geval.

2.2.7. Uit het geheel van het voorgaande, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan

worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”*

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 14 en stuk 15) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 18 februari 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT